

Dictada occitana nò 2

Lo 30 de genièr de 1999

De Sèrgi Gayral, *Lo Barracon*
(IEO Edicions, 1996, « Atots » nò 133, pp. 18-19)

Malgrat la mina e la vestidura, vesiam pas de sang sus el ni mai sul cotèl. Podiam pas creire que s'aprestèsse a tuar un can, o alara èra la fièra dels bauges !

« Lo volètz tuar ? gausèt demandar lo Pèire.

— Medamne, non. Me vòli pas crebar a tirar la mòla.

— La mòla ? Quina mòla ?

Nos expliquèt qu'èra amolaire, qu'aviá montada la mòla sus quatre ròdas, que caliá que lo can tirèsse se voliá manjar, qu'èra pro fòrt per aquò.

(82 mots)

Comprenghèrem lo mistèri del faudal e del cotèl ; planhiam la bèstia ambe la meteissa pensada pel cap : « Baste lo tornes pas veire, sagnaire. »

(105 mots)

(Aicí s'arrèstan los joves.)

Ajustèt :

« Puta de rebalaire. Es lo primièr còp, dròlles, lo primièr e lo darrièr qu'es pas tornat a onze e mièja !

— Onze e mièja ! nos esclamèrem. »

L'autocarri partissiá a miègjorn. Nos enfurghèrem als grands quatre pès per la vanèla, e l'amolaire de cridar :

« Se torna pas, l'estrissi ! Se torna pas, lo tuí ! »

(161 mots)